

Îmi plac englezii, mai ales prin prisma unor experiențe personale. Se poate să fi avut noroc și să fi întâlnit eu, în mare parte, oameni amuzanți, curați și, până să dea gata a șaptea bere, bine crescuți. Dar contează destul de mult întâlnirile personale...

În scurtele vizite, făcute, ce-i drept, cu mulți ani în urmă, prin Londra, nu m-am simțit deloc stingher. Arhitectura nu e complet depersonalizantă, mirosurile erau suportabile, oamenii eleganți, amabili și săritori, parcurile excelente, străzile curățate și cu aerul acela de omenesc. Casele și clădirile nu mă striveau și nu mă simțeam spulberat la fiecare pas de o forță atotprezentă. În zilele noastre, nu e puțin lucru pentru o capitală europeană.

Cei care au fost pe la țară sau prin orașe încă ferite, parțial, de privilegiile granițelor deschise au cuvinte cel puțin la fel de bune de spus.

Lucrurile trebuie privite în context, bineînțeles. Toate virtuțile admirabile ale englezilor sunt reflexul unei tradiții solide a virtuților cu origini indubitabil creștine, dar care astăzi sunt pe ducă. Într-un [eseu strălucit](#) despre sfârșitul Albionului, Theodore Dalrymple, fost medic, dă câteva exemple remarcabile de pacienți englezi obișnuiți, din generația trecută, cu o capacitate de a îndura lovituri și suferințe grele. Dar și el remarcă dispariția treptată a unor astfel de ființe. Privită dinamic, societatea britanică nu pare că o duce mult mai bine decât altele. Când privește dezastrul arhitecturii locale, el este comentat pe larg de toți conservatorii englezi, de la Prințul Charles, la Roger Scruton. La scară morală, „cultura” băuturii, valurile interminabile de alojeni și nihilismul decadent pot dizolva culturi chiar mai sănătoase decât cea britanică. Dar ceva din virtuțile englezești poate că se va mai păstra chiar și după acest potop.

Pe de altă parte, pe cât de simpatici pot fi englezi ca popor, pe atât de machiavelică poate fi

Anglia, oh, Anglia!

Scris de Ninel Ganea

Miercuri, 27 Iunie 2018 12:38

clasa conducătoare. Și nu mă gândesc aici la aristocrații din romanele lui Jane Austen și nici la ipochimenii din ultimii 40-50 de ani. Clișeul „perfidul Albion” pare, mai degrabă, un eufemism pentru cine aruncă o privire, chiar și fugară, asupra politicii britanice. Și asta pentru că nu a existat, cel puțin până în secolul trecut, vreun regim politic care să lucreze mai intens la dărâmarea ordinii tradiționale legitime din Europa sau de aiurea precum marea și conservatoarea Anglie. Chiar și mijloacele alese erau de o ticăloșie fără măsură pentru acele vremuri.

Implicarea, de pildă, a ambasadorului britanic în Rusia în complotul care a dus la asasinarea Țarului Pavel poate că nu este foarte cunoscută, însă este certă. Singurul lucru asupra căruia istoricii contemporani mai au motive de dispută astăzi îl reprezintă proporțiile implicării.

Indiscutabil este și refuzul nemilos al monarhiei britanice de a-și salva apropiații de la moarte - țarul Nicolae al II-lea și familia sa asasinați cu sălbăticie în urmă cu un secol de către comuniști. Condamnarea la moarte le-a fost semnată, în fapt, de casa regală britanică, după ce bolșevicii au așteptat în zadar o ofertă de salvare sau măcar o propunere de negociere.

Tot în Primul Război Mondial, Marea Britanie a decis, conform unor [documente recent apărute](#), să-l asasineze pe împăratul Germaniei Wilhelm al II-lea, prin intermediul unor bombardamente țintite, care urmau să facă una cu pământul reședința sa. Astăzi, în epoca „victimelor colaterale” și a dictatorilor eliminați rudimentar pentru gloria democrației, nu ne mai impresionează astfel de mijloace. Dar pentru acele vremuri și mai ales într-un război în care încă se mai simțeau din plin deprinderile și reflexele cavaleresti, o asemenea barbarie era, în bună măsură, inimaginabilă pentru lumea civilizată. Nu și pentru englezi, însă, care, totuși, au ascuns acest episod din motive lesne de înțeles.

Britanicii au purces la demolarea ordinii tradiționale atât prin subminarea sau asasinarea figurilor regale, cât și prin încurajarea, subvenționarea și înarmarea revoluționarilor. Simon Bolivar, de pildă, a primit arme, bani, mercenari și recunoaștere diplomatică pentru a distruge un continent întreg și a ceda resurse naturale ale Anzilor către antreprenori britanici. În Țara Românească, la 1848, rolul britanicilor nu a fost neglijabil. Effingham Grant, secretarul consulatului britanic la București, s-a luptat pentru „drepturile” revoluționarilor pașoptiști. După spusele istoricului G. Zane, la Istanbul, în reședința ambasadorului englez, „surghiunitul” Ion Ghica se simțea ca acasă și era consultat în problemele importante. În exil, Bălcescu căuta alinare și sprijin, alături de comilitonul său într-ale revoluției Mazzini, la Londra, la curtea primului-ministru Palmerston. Sfânta Alianță, construcția politică prin care s-a întârziat revoluția mondială cu un secol, s-a făcut nu doar fără Anglia, ci în ciuda tuturor eforturilor sale.

Anglia, oh, Anglia!

Scris de Ninel Ganea
Miercuri, 27 Iunie 2018 12:38

Când Revoluția Bolșevică a izbucnit, sprijinul principal a venit din partea oficialităților și bancherilor americani, dar englezii au dat și ei o mână de ajutor pentru triumful puterii roșii, după cum relevă documentele prezentate de Antony Sutton.

În fine, acestea sunt doar câteva exemple de „realpolitik” (ticăloșie machiavelică) din vremea Vechiului Regim. Cine le cunoaște nu se mai miră apoi, în secolul desăvârșirii moderne, nici de elogierea unui criminal de război precum „conservatorul” [Churchill](#), nici de „[masacrul cazacilor](#)” de la Linz, nici de [trădarea](#) unui patriot sârb anti-comunist precum Draza Mihailovici, nici de [fanteziile eugeniste](#) ale actualui prinț consort. În fond, există un motiv pentru care casa regală britanică s-a menținut la putere, în timp ce aproape toate celelalte familii conducătoare erau decapitate...